

Hồi 15

Ta Cao, Người Cao Hơn

Doãn Chánh Thanh mỉm cười:

- Ty muội nói chuyện trẻ con quá! Đoàn Thừa Tổ là người [không rõ], khi nào lại chịu để cho sự việc kết thúc như vậy! Bất quá, lão kém năng lực, mà các phân hội là thực lực của Nhật Nguyệt Đồng Minh Tổng Hội. Phạm là người trong Đồng Minh Hội thì không ai được một thực lực như thế, bớt mất thực lực đó, là tổng hội sẽ trở về vi ám tiêu cực. Dù cho sự phò của Ty muội cũng chịu như Đoàn Thừa Tổ thôi, bà ấy không thể vì cá nhân ngu huynh mà dám bỏ hơn mười phân hội!

Mạnh Lệ Ty phân trần:

- Thật tôi không ngờ chúng ti bí quá độ!

Tiểu Long Nhi lộ vẻ quan tâm:

- Đại ca, có nghe trong người ra sao chẳng?

Doãn Chánh Thanh điểm một nụ cười:

- Hiện tại thì chẳng có gì, song ngu ca không hề lo ngại, trước khi vào đó, ngu ca có uống mấy loại giải dược phòng ngừa, tuy không chắc hẳn là thuốc giải đó tiêu trừ được chất độc của đối phương hay không, ngu ca tưởng mệnh hệ không đến nỗi nào đâu. Bây giờ ngu ca tìm một địa phương nào đó, để nghiên cứu chất độc, nếu cần, sẽ phối chế một loại thảo dược thích đáng.

Niên Canh Nghiêu hỏi:

- Tú ca biết chất độc đó chưa?

Doãn Chánh Thanh đáp:

- Chưa! Độc có nhiều loại, loại nào phát lộ ngoài da thì dễ trị, loại nào xâm nhập vào máu, biến thể mới đáng sợ, khi cái bản chất của nó thay đổi rồi, mình không còn truy ra được nữa để phối chế một thứ thuốc giải đúng cách, trong trường hợp sau này cần phải có ám khí tẩm chất độc đó, để nghiên cứu một loại thuốc giải độc!

Tiểu Long Nhi kêu lên:

- Sao đại ca không nói sớm! Chiếc phao tay của họ Khổng nằm dưới đất, nếu tiểu đệ biết vậy, thì đã nhặt lấy rồi!

Doãn Chánh Thanh mỉm cười:

- Tiểu huynh đệ tưởng ngu ca không hiểu điều đó sao!

Tiểu Long Nhi cau mày:

- Đã có nghĩ đến, sao đại ca không nói cho tiểu đệ biết!

Doãn Chánh Thanh tiếp:

- Biết được là không đáng lo, không lo thì nói làm gì cho tiểu huynh đệ làm một việc thừa? Chứ ngu ca lấy lại không được sao?

Tiểu Long Nhi hỏi gấp:

- Thế là đại ca có vật đó trong tay?

Doãn Chánh Thanh lắc đầu:

- Không! Bởi có người nhanh tay nhặt trước.

Mọi người cùng kêu lên:

- Ai?

Doãn Chánh Thanh đáp:

- Lúc đó ngu ca suy nghĩ mãi, chẳng biết ai mà có tài ba phổng tay trên như vậy. Tại một trường, không ai nghiêng mình cúi lưng cả, vả lại chiếc phao tay bị Khổng Đại Bằng đập ẩn sâu trong đá, muốn lấy nó cũng phải dùng lực moi lên, chứ nó không nằm khơi khơi trên mặt đá mà có thể dùng nội lực thu hút? Cuối cùng, ngu ca nhận ra, chỉ có hai người đáng nghi trong số hiện diện.

Tiểu Long Nhi hỏi:

- Có đến hai người? Ai và ai?

Doãn Chánh Thanh tiếp:

- Một, là tiểu huynh đệ! Bởi tiểu huynh đệ không mang giày! Dùng ngón chân, thay ngón tay moi lên...

Tiểu Long Nhi lắc đầu:

- Không phải tiểu đệ! Tiểu đệ mới bỏ giày từ hai hôm nay thôi!

Doãn Chánh Thanh tiếp:

- Một người nữa là...

Chàng không nêu tên, nhưng nhìn qua Lữ Tử Kỳ.

Tiểu Long Nhi reo lên:

- Đúng rồi! Lão Túy Miên luôn luôn đi chân không, ngón chân của lão ta linh hoạt như ngón tay.

Lữ Tử Kỳ mỉm cười:

- Doãn đại hiệp thật lợi hại! Quỷ cũng không biết, thế mà đại hiệp lại biết!

Doãn Chánh Thanh tiếp:

- Tại hạ thấy lỗ không, biết là chỉ có tiền bối mới có khả năng phồng tay trên! Nói là phồng chân trên mới đúng. Do đó, tại hạ không lo sợ nữa.

Tiểu Long Nhi kêu to:

- Lão Túy Miên! Sao không trao ra cho Doãn đại ca?

Lữ Tử Kỳ đưa tay mò mò trong mình một lúc, lấy ra một cái phao tay.

Chưa trao qua cho Doãn Chánh Thanh, lão tỏ vẻ kinh ngạc, kêu lên:

- Sao lại thế này?

Thì ra, vật đó cũng là một chiếc phao tay, song bằng ngọc chứ không bằng thép cứng, tuy đồng hình thức với chiếc phao của Khổng Đại Bằng, mà không phải của Khổng Đại Bằng.

Tiểu Long Nhi hét:

- Lão Túy Miên? Ông đùa phải không?

Lão Túy Miên Lữ Tử Kỳ sững sờ:

- Ta có là con nít đâu mà đùa kỳ thế? Chẳng qua, ta gặp một tay trộm thuộc hạng tổ tông, nên mới đổi được một vật ngay trong người ta như thế này!

Niên Canh Nghiêu hỏi:

- Hay là tiền bối lấy lộn? Đâu tiền bối tìm lại thử xem?

Lữ Tử Kỳ lắc đầu:

- Lão phu còn vật nào trong mình nữa đâu mà lộn? Nhất định có kẻ nào đó đánh tráo! Hừ! Tay nào lợi hại thế?

Mạnh Lệ Ty nói:

- Chừng như chiếc phao đó là vật của Nam Chiếu Vương Gia Đoàn Thừa Tổ?

Tiểu Long Nhi cao giọng:

- Chứ còn của ai nữa? Tôi có nhìn kỹ mà! Lão ta mang tại ngón áp út! Cái lão đó đúng là một thứ chẳng ra gì! Tôi phải tìm gặp lại lão mới được!

Lữ Tử Kỳ vội chặn gã:

- Làm gì vội thế hả? Đoàn Thừa Tổ không phải là con người bại hoại? Giả như lão ta có đánh tráo, thì hẳn là phải có dụng ý sao đó. Biết đâu lão sẽ chẳng cho bọn mình?

Niên Canh Nghiêu gật đầu:

- Chắc vậy rồi! Lão là dòng dõi vọng tộc, không ưa gì cái đám giang hồ vô lại đó, có thể lão đánh tráo chiếc phao tay để trao cho y sư trong vương phủ nghiên cứu, phối chế giải được rồi tặng chúng ta!

Mạnh Lệ Ty gật đầu:

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Lão thừa phương tiện chế giải được hơn chúng ta nhiều!

Lữ Tử Kỳ cười lớn:

- Đừng có chờ lão tặng thuốc! Chúng ta khỏi phải mang ơn lão! Lão phu còn có cái quý hơn cho chúng ta!

Tiểu Long Nhi hỏi gấp:

- Ông có cái chi? Hả?

Lữ Tử Kỳ tiếp:

- Lúc xét Khổng Đại Bằng, lão phu có ý mò mò, sau một thời gian, may mắn lấy được thuốc giải của y.

Tiểu Long Nhi reo lên:

- Hay! Chung quy ông cũng làm được một việc đáng khen! Ta cứ tưởng ông chỉ là một cái bao bị dành chứa rượu thịt thôi! Vậy đưa ra đây đi, Lão Túy Miên ơi!

Lữ Tử Kỳ trao ra một chiếc bình ngọc. Lần này thì lão quan sát chiếc bình rất kỹ trước khi chìa đến Doãn Chánh Thanh.

Lão cười, thốt:

- Đoàn Thừa Tổ không ngờ là lão phu đã đoạt một cái on mà lão ta sắp sửa thi thố với Doãn đại hiệp.

Tiểu Long Nhi chụp gấp chiếc bình, mở nắp ra. Mùi thuốc bốc mạnh, gã có cảm giác kỳ kỳ, khó chịu hết sức.

Gã cau mày, nói:

- Cái gì thế? Ai chịu nổi mùi này?

Gã hắt hơi luôn mấy lượt, nước mắt, nước mũi trào ra.

Doãn Chánh Thanh cầm lấy chiếc bình, thốt:

- Đây là một thứ thuốc, thay vì bôi, người ta hít vào mũi. Muốn hít, thì lấy một chút bỏ vào lòng bàn tay, đưa lên mũi, tiểu huynh đệ hít cả bình thì chịu làm sao nổi? Tiểu huynh đệ nhìn kỹ lại, xem có phải chiếc phao tay và chiếc bình này đều cùng làm bằng một thứ ngọc, cùng màu chẳng? Vật này cũng là của Đoàn Thừa Tổ luôn đó!

Lữ Tử Kỳ kinh ngạc:

- Thế là hỏng mất rồi. Rõ ràng lão phu lấy vật đó ngay trên người Khổng Đại Bằng, lão phu hết sức thận trọng, cho dù Đoàn Thừa Tổ có tài thánh, cũng không đánh trao nổi!

Doãn Chánh Thanh gật đầu:

- Tiền bối nói đúng, Đoàn Thừa Tổ không làm được việc đó nổi. Bất quá, chính tại hạ lấy vật đó từ nơi Đoàn Thừa Tổ, rồi chuyển qua mình Khổng Đại Bằng.

Mọi người giật mình.

Một lúc sau, Tiểu Long Nhi cười lớn:

- Tôi biết rồi, Doãn đại ca ơi! Đại ca đùa ác quá! Thì ra đại ca đã lấy được thuốc giải rồi, báo hai người ta lo quỳnh quáng vô cớ!

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ:

- Khổng Đại Bằng kính rượu tại hạ, tại hạ biết y có dụng ý không mấy đẹp, bất quá y mượn việc đó để có dịp thi thố một âm mưu gì, cho nên dùng bàn tay còn lại mò phốt qua người y, may mắn lấy được vật đó. Chứ nếu không thì tại hạ phải mất mạng dưới chất độc của y là cái chắc, đâu còn thì giờ nghiên cứu phối chế giải được kịp.

Rồi chàng tiếp:

- Để lừa Khổng Đại Bằng, tại hạ lấy luôn vật của Đoàn Thừa Tổ trao qua cho y, ngờ đâu Lữ tiền bối cũng đã nghĩ đến thuốc giải, thành thử lấy nhầm thuốc hít của họ Đoàn.

Lữ Tử Kỳ bật cười ha hả:

- Lão phu phục Doãn đại hiệp quá chừng. Khổng Đại Bằng mà phát hiện ra cái bình ngọc mà lão phu tráo qua mình y, hẳn là y phải tức điên lên được.

Tất cả cùng cười khoái trá. Chợt Lữ Tử Kỳ hỏi:

- Còn cái phao tay? Chắc cũng Doãn đại hiệp tráo luôn?

Doãn Chánh Thanh mỉm cười:

- Lấy gì làm chứng?

Lữ Tử Kỳ đáp:

- Rất dễ, Đoàn Thừa Tổ không thể luyện được một công phu từ nó. Lão ta là quý tộc xuất thân mà.

Niên Canh Nghiêu thốt:

- Chứ Doãn tứ ca không... liền nhận thấy lỗi lời.

Hắn cải biến khẩu khí liền:

- Tứ gia cũng xuất thân từ một thế gia, thế mà vẫn luyện được tuyệt nghệ như thường. Còn tiền bối đó vẫn là một tay giàu có trù phú thiên hạ, cũng đâu phải vừa gì? Như vậy giàu hay sang gì, nếu cố công học tập, vẫn thành đạt được. Chẳng phải tất cả những bậc giàu sang đều lười, đều chuyên chú hưởng thụ chứ không biết cầu tiến.

Lữ Tử Kỳ cười thốt:

- Lão phu vì phải cùng cái vị tiểu gia kia đi khắp sông hồ, bắt buộc phải học mấy ngón nghề phòng thân vậy thôi. Còn Doãn đại hiệp, học tập làm chi cái lối đánh đá này? Nếu xuất thân từ thế gia danh tộc, tất phải trân trọng vóc ngọc mình vàng, tội gì phải lăn lộn với bọn côn đồ gió bụi?

Doãn Chánh Thanh đáp:

- Tại hạ vô ý trung gặp một bậc kỳ nhân, thương tình nên truyền cho mấy môn võ công.

Lữ Tử Kỳ hỏi:

- Vị kỳ nhân đó là ai?

Doãn Chánh Thanh lắc đầu:

- Tại hạ không biết, cả tên lẫn hiệu. Bất quá, song phương là bình thủy tương phù, gặp nhau rồi, là không mấy chốc lại chia tay. Lão nhân gia thích đánh cờ, mà chơi cờ không cao lắm, tại hạ thắng luôn mấy ván. Lão nhân gia đòi tại hạ truyền cho kỳ phổ, ngược lại, tại hạ được chỉ điểm mấy môn võ công.

Lữ Tử Kỳ mỉm cười:

- Tưởng là ai đâu xa lạ gì. Lão ấy đúng là Yến Phi.

Doãn Chánh Thanh ạ một tiếng:

- Tiền bối biết lão nhân gia?

Lữ Tử Kỳ đáp:

- Không quen, chỉ biết thôi. Con người đó có thanh danh lớn trên giang hồ, tự xưng là Diệu Thủ Không Không, một tay trộm ngàn năm trước, ngàn năm sau không người sánh kịp. Lão thích chơi cờ, lão có người sư đệ ngoại hiệu là Thám Nang Thủ Vật, vốn là bằng hữu của lão phu. Thám Nang Thủ Vật không bằng sư huynh về nghề trộm, nhưng cái cốt khí con người thì lại hơn sư huynh.

Tiểu Long Nhi hỏi:

- Yến Phi là con người ra sao?

Lữ Tử Kỳ khẽ thở dài:

- Lão ấy tham phú quý, nghe nói lão ta tìm cách len lỏi vào triều đình, ra sức với hoàng gia, cũng vì lẽ đó mà hai sư huynh đệ của họ bất hòa với nhau, thành chống đối.

Tiểu Long Nhi tắc lưỡi:

- Thế thì đáng tiếc quá.

Doãn Chánh Thanh thản nhiên cười:

- Mỗi người có một chí hướng, không có mãnh lực nào bắt buộc người này phải rập theo chí hướng của người kia. Với tài nghệ đó, nếu muốn phú quý, thì Yến Phi được phú quý ngay, cần gì phải len lỏi chốn triều đình luồn cúi? Chẳng qua, vì một nguyên nhân nào đó, Yến Phi bắt buộc phải tìm một cái gốc để nương tựa, và trên đời này có gốc nào vững chắc hơn triều đình?

Lữ Tử Kỳ gật đầu:

- Cũng có lý! Tuy nhiên, triều đình thu nạp lão, hẳn phải có chỗ dùng lão chứ? Người ta giao phó cho lão trách vụ gì? Chẳng lẽ lại bảo lão đi trộm món này món nọ trong dân gian?

Doãn Chánh Thanh tiếp:

- Cái đó thì tại hạ không được hiểu. Văn bối không giao hậu với lão nhân gia, nên không biết được tâm sự của lão nhân gia. Mà văn bối cũng không dám hỏi gì, sợ mang tiếng tò mò, cho nên, cả tên họ lẫn danh hiệu của lão nhân gia, văn bối cũng mù tịt luôn.

Tiểu Long Nhi gạt ngang:

- Bỏ cái lão ấy qua một bên đi. Bây giờ Doãn đại ca cho xem chiếc phao tay của Khổng Đại Bằng đi, tiểu đệ có chỗ dùng nó.

Doãn Chánh Thanh hỏi:

- Tiểu huynh đệ định làm gì?

Tiểu Long Nhi đáp:

- Tiểu đệ định dùng nó thi thố trên người Khổng Đại Bằng, cho y lấy thuốc giải mà uống, thử xem lúc y lấy chiếc bình đựng thuốc hít ra, mặt mũi của y như thế nào?

Doãn Chánh Thanh mỉm cười:

- Cái lối đùa đó có ý tứ lắm. Bất quá, ngu ca đã trả lại cho Đoàn Thừa Tổ rồi. Sao tiểu huynh đệ không nói sớm?

Tiểu Long Nhi kêu lên:

- Trả lại cho Đoàn Thừa Tổ?

Doãn Chánh Thanh gạt đầu:

- Chứ giữ lại mà làm gì? Lấy của lão ta một vật, ngu ca phải trao một vật khác vào chỗ trống đó chứ. Nếu không lão phát giác ngay.

Tiểu Long Nhi nói:

- Sớm muộn gì lão cũng phát giác!

Doãn Chánh Thanh gạt đầu:

- Đành vậy rồi, song lão phát giác muộn là có lợi cho chúng ta hơn sớm. Không rõ lúc phát giác ra sự đánh tráo lão ta có phản ứng như thế nào?

Tiểu Long Nhi cau mày:

- Phản ứng cái gì?

Doãn Chánh Thanh thở dài:

- Thế nào lão ta cũng cho là chúng ta hạ thủ đoạn! Nếu lão thật tâm hợp tác với bọn mình thì lão sẽ hướng về Khổng Đại Bằng mà đòi thuốc giải độc.

Tiểu Long Nhi bủ môi:

- Đại ca chưa thật sự quên được Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội sao?

Doãn Chánh Thanh nghiêm sắc mặt:

- Ngu ca tham gia Đồng Minh Hội là vì tôn trọng lý tưởng và hành vi của hội, chứ không muốn theo ngã đó mà tiến thân, cho nên không thể vì ảnh hưởng một vài người mà phải rút lui dễ dàng như vậy. Đương nhiên là ngu ca phải kiên trì trên con đường vạch sẵn.

Tiểu Long Nhi hỏi:

- Nhưng đại ca đã tuyên bố rút lui rồi mà?

Doãn Chánh Thanh đáp:

- Ngu ca chỉ rút lui khỏi cuộc họp đó thôi, chứ không ly khai Đồng Minh Hội. Không một ai làm cho ngu ca xuống ngôi vị minh chủ Sơn Đông được!

Tiểu Long Nhi trầm ngâm một chút:

- Giả như Đoàn Thừa Tổ không có một phản ứng nào?

Doãn Chánh Thanh thốt:

- Thì việc đó, có nghĩa là lão bị bọn hung ác khống chế. Ngu ca quyết tâm nhân danh nghĩa minh chủ phân hội Sơn Đông, tham gia vũ lâm minh hội, cho bọn đó thấy rõ việc làm của ngu ca!

Tiểu Long Nhi đưa một ý kiến:

- Nếu đại ca lấy thân phận một khách giang hồ, tham gia vũ lâm minh hội, thì sẽ có rất nhiều người ủng hộ đại ca lắm. Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội không được thiên hạ hoan nghênh bao nhiêu đâu!

Doãn Chánh Thanh điểm một nụ cười:

- Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội chưa thống nhất, hội viên là những phần tử hỗn tạp, tốt xấu không đồng đều, do đó người đời khinh rẻ, ít ai chịu tham gia. Nếu bây giờ có cuộc chinh

đốn toàn diện, thanh lọc hàng ngũ lại, thì ngu ca tin tưởng hội sẽ tạo được một ấn tượng tốt đối với toàn dân!

Tiểu Long Nhi thốt:

- Tùy đại ca muốn sao thì muốn, tiểu đệ không cần biết, tiểu đệ chỉ ủng hộ cá nhân của đại ca thôi! Bỏ riêng ra cái hội Nhật Nguyệt Đồng Minh gì đó đã, nếu có kẻ nào ngoài đại ca, lăm le ngôi vị minh chủ vũ lâm, thì nhất định là tiểu đệ lật đổ kẻ đó, bằng mọi cách, với mọi giá.

Lữ Tử Kỳ vội thốt:

- Vũ lâm minh hội tập trung toàn thể hào kiệt anh hùng khắp bốn phương, một mình ngươi làm sao phá vỡ nổi!

Tiểu Long Nhi tròng mắt:

- Còn ông đó chi? Ông định khoanh tay ngồi nhàn à?

Lữ Tử Kỳ đáp:

- Tự nhiên là ta giúp ngươi vô điều kiện rồi! Song hai ta hiệp lại cũng chưa thấm vào đâu!

Tiểu Long Nhi gắt:

- Ông không có bằng hữu sao?

Lữ Tử Kỳ lắc đầu:

- Họ đâu có chịu hùa theo chúng ta gây náo loạn!

Tiểu Long Nhi hừ một tiếng:

- Cái gì náo loạn? Vũ lâm minh chủ là người cầm vận mạng vũ lâm, là người được ký thác sự an nguy của hào kiệt anh hùng, nếu tuyển chọn lầm một tay đầu trộm đuôi cướp, gian tà, xảo trá thì sao? Đành là kẻ đó có tài, song lại đem cái tài đó phục vụ bản thân, lấn áp đồng đạo, giành quyền lợi cho bản thân thì sao? Ông sợ việc thì đừng có đi theo tôi.

Lữ Tử Kỳ cười khố:

- Doãn đại hiệp ơi. Thật là lão phu vô biện pháp đối với vị tiểu gia này, đại hiệp hãy khuyên giải hấn hộ lão phu. Đừng để hấn làm điều càn dỡ.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười:

- Tiểu huynh đệ, trước hết ngu ca đã tạ tiểu huynh đệ có lòng chủ trì, nhưng ngu ca tự xét mình năng lực còn kém lắm, có thể đại ca ra tranh giành, vạn nhất không thành công, thì ngu ca còn phải xét xem kẻ được tuyển là con người như thế nào, có xứng đáng hay không. Nếu là người quân tử, có đức cao vọng trọng, thì tự nhiên chúng ta phải kính phục. Còn như đúng theo sự lo ngại của tiểu huynh đệ, thì nào chỉ có mỗi một mình tiểu huynh đệ bất mãn mà thôi, ngu ca tưởng thiên hạ anh hùng sẽ nổi lên phản đối.

Tiểu Long Nhi cười hì hì:

- Nói như vậy nghe mới được chứ. Lão Túy Miên. Ông tưởng tôi hành động theo nhậm tánh, muốn gây náo loạn thì gây hay sao chứ? Tôi còn biết phải biết quấy, chứ ông thì ngây ngô nhu nhược quá đi thôi! Bất quá, tôi tin rằng trừ Doãn đại ca ra, không còn ai xứng đáng cả!

Gã gọi:

- Minh đi thôi! Đại ca!

Doãn Chánh Thanh thốt:

- Hãy nán lại một ngày nữa rồi hãy đi! Chờ xem sự tình trong Nam Chiếu Vương Phủ diễn biến như thế nào. Với lại ngu ca thấy còn sớm lắm. Mà Côn Minh thì cách đây cũng chẳng xa xôi gì. Chúng ta đợi anh hùng đến nơi này đông rồi hãy đi, như vậy không ai lưu ý đến chúng ta!

Tiểu Long Nhi gật đầu:

- Cũng được! Nán một ngày cũng chẳng sao!

Day qua Lão Tùý Miên, gã tiếp:

- Lão tìm gì đó, mượn người ta mang bình thuốc giải và chiếc phao tay trả cho Đoàn Thừa Tổ đi. Tiếp nhận hai vật ấy rồi, là lão ấy hiểu ngay!

Lữ Tử Kỳ cười nhẹ:

- Ta biết, cần gì người phải nhắc!

Họ đi vào thành huyện, tìm khách sạn thuê phòng trọ.

Lữ Tử Kỳ coi kỹ hai vật đó, thấy một tên võ sĩ trong phủ họ Đoàn, nhờ hấn mang về cho Đoàn Thừa Tổ, đồng thời phân phó hấn phải giữ bí mật.

Họ lưu lại khách sạn hôm đó. Qua ngày sau, một người trong vương phủ mang đến cho họ một phong thư.

Đoàn Thừa Tổ gởi cho họ ba hoàn thuốc, và cho biết đã bảo y sứ nghiên cứu chất độc nơi chiếc phao tay của Khổng Đại Bằng, phối chế giải dược tặng Doãn Chánh Thanh. Lão cũng tha thiết yêu cầu bọn Doãn Chánh Thanh tha thứ cho lão về việc đã xảy ra trong vương phủ. Doãn Chánh Thanh mở bao bọc hoàn thuốc, nếm thử, rồi bật cười ha hả nói:

- Đoàn vương gia chế ra hoàn thuốc này phải không?

Người mang thơ và thuốc đến, là một thư sinh tầm trung niên, tên là Tiêu Đại Toàn, điểm một nụ cười, đáp:

- Chính bỉ nhân nghiên cứu và phối chế đây!

Doãn Chánh Thanh tiếp:

- Tiên sanh quả là một thánh thủ! Tại hạ muốn lãnh giáo một điều!

Tiêu Đại Toàn thốt:

- Doãn đại hiệp cứ nói!

Doãn Chánh Thanh hỏi:

- Uống thuốc này vào, tại hạ có phục hồi nguyên trạng không?

Tiêu Đại Toàn bối rối, cười gượng:

- Doãn đại hiệp biết y lý, bỉ nhân không dám nói càn, chất độc nơi chiếc phao tay có năng hiệu dụng làm giảm nội công của người trúng độc. Hiện tại, cuộc hóa nghiệm để tìm thuốc giải nhưng chưa có kết quả, bất quá, hoàn thuốc này bảo toàn tánh mạng của đại hiệp thôi. Đợi đến đêm trước khi khai diễn cuộc vũ lâm đại hội, bốn vương gia sẽ liên lạc với các vị.

Tiểu Long Nhi hỏi:

- Sao phải đợi đến thời gian đó?

Tiêu Đại Toàn đáp:

- Vì thần Ni bận việc, không thể đến ngay lúc này. Bà hẹn vào thời gian đó sẽ đến. Bốn vương gia phải giữ chiếc phao tay để làm chứng cứ, trình lên thần Ni, giành cái lý cho đại hiệp, nhất định buộc Khổng Đại Bằng phải trao giải dược.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười, trao trả ba hoàn thuốc thốt:

- Phiền tiên sanh chuyển lại vương gia, nếu mạng số của tại hạ còn dài, thì một chút độc của Khổng Đại Bằng không đáng lo ngại lắm. Tại hạ xin đa tạ vương gia dành cho hảo ý!

Tiêu Đại Toàn vội đáp:

- Sao đại hiệp tự tìm khổ lấy mình làm chi thế. Bốn vương gia thừa hiểu đại hiệp có dụng ý như thế nào khi chuyển đến bốn vương gia chiếc phao tay đó, nhưng hiện tại không phải lúc vận động, vì cần phải tránh mọi biến cố phát sanh. Dù muốn dù không, cũng phải đợi thần Ni đến, thế nào rồi cũng sẽ có một quyết định thích đáng.

Tiểu Long Nhi thốt:

- Lão ấy không dám yêu sách thuốc giải nơi Khổng Đại Bằng, thì cứ trả lại chiếc phao tay cho bọn ta. Ta sẽ tự đòi thuốc giải, chẳng cần nhờ ai!

Tiêu Đại Toàn lật đật trao chiếc phao tay ra, rồi tiếp:

- Bốn vương gia cho rằng Long Hiệp chịu ra sức là hay hơn hết! Long Hiệp có cần gì, xin cứ nói, bốn vương gia sẵn sàng cung ứng!

Tiểu Long Nhi thu chiếc phao tay, đoạn thốt:

- Ta chẳng cần gì hết! Ngươi về, cho bọn Khổng Đại Bằng biết, chúng phải giữ gìn cái mạng chó của chúng cho kỹ, sớm tới đây, ta sẽ hỏi tội chúng!

Không để cho ai nói gì, gã đẩy Tiêu Đại Toàn ra liền.

Tiêu Đại Toàn đi rồi, Doãn Chánh Thanh thì rất bình tĩnh, còn Mạnh Lệ Ty và Niên Canh Nghiêu thất vọng vô cùng.

- o O o -